2014-18-RE

CAUSA 2014-18-RE
(Puigdemasa Just c/ Govern d'Andorra)

Aute del Tribunal Constitucional del 9-9-2014 relatiu al recurs d'empara 2014-18-RE

Número de registre 296-2014. Recurs d'empara

Aute del 9 de setembre del 2014

BOPA núm. 55, del 24 de setembre del 2014

En nom del Poble Andorrà;

El Tribunal Constitucional;

Atès l'escrit presentat i registrat al Tribunal Constitucional, el 12 de juny del 2014, per la representació processal del Sr. Francesc Puigdemasa Just, mitjançant el qual interposa un recurs d'empara contra la sentència del 28 de març del 2014 i contra l'aute del 22 de maig del mateix any, dictats per la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia per una presumpta vulneració dels drets a obtenir una decisió fonamentada en Dret i a un procés degut, reconeguts a l'article 10 de la Constitució i atès que demana al Tribunal Constitucional que atorgui l'empara sol·licitada, que declari la vulneració dels drets constitucionals esmentats, que anul·li les resolucions objecte de recurs i que es retrotreguin les actuacions al moment de dictar-se la sentència impugnada per tal que se'n dicti una de nova en què s'estimi el recurs d'apel·lació formulat pel recurrent, que es desestimi el recurs d'apel·lació formulat pel Govern, que es declari que la resolució desestimatòria del Govern no és ajustada a Dret, ni als fins que legitimen l'activitat administrativa, que declari el dret del recurrent a ser classificat en el grup funcional que li correspon i a poder-se beneficiar del fet que l'adequació demanada abasti l'aplicació de la disposició transitòria sisena de la Llei de la Funció Pública i pugui retrotreure's a la data de la seva reincorporació. Així mateix, demana que es condemni el Govern al pagament de la totalitat de les costes judicials ocasionades en primera i segona instància, inclosos els honoraris d'advocat i de procuradora;

Vista la Constitució, especialment els articles 10, 41, 88 i 98 c);

Vista la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, especialment el títol IV, capítol sisè;

Vist l'informe del Ministeri Fiscal del 8 de juliol del 2014;

Escoltat l’informe del magistrat ponent, Sr. Pierre Subra de Bieusses;

Antecedents

Primer

El Sr. Francesc Puigdemasa Just va presentar una demanda jurisdiccional contra les resolucions denegatòries del Govern en què sol·licitava l'adaptació del seu salari al nivell de classificació XIII del grup A amb efectes des de l'1 de juny del 2012 i el manteniment del complement de responsabilitat que havia percebut anteriorment.

El demandant havia ostentat diversos càrrecs tant al Consell General, com al Govern. Concretament, l'any 1995 va ser nomenat director de l'Oficina de Marques i Patents d'Andorra (OMPA), càrrec situat al nivell de classificació XIII del grup A. L'any 2004 se li va atorgar una excedència amb reserva de plaça, ja que va ser nomenat secretari general del Comú d'Encamp. Aquesta excedència va ser renovada l'any 2008. Després de demanar el seu reingrés, l'1 de juny del 2012, el Govern el va assignar com a cap d'unitat de l'Oficina de Marques, situant-lo al nivell de classificació X del grup B, seguidament va ser nomenat responsable de l'Oficina de l'Energia amb funcions equivalents a la de director de l'Oficina de Marques.

Segon

El 24 de setembre del 2013, la Secció Administrativa del Tribunal de Batlles va dictar una sentència en què estimava molt parcialment aquesta demanda i declarava el dret de l'agent a ser classificat en el nivell XI del grup B de la classificació prevista a la Llei de la Funció Pública, amb els ajustaments corresponents, considerant-se la resta de pronunciaments de la resolució impugnada del Govern ajustats a Dret.

Tercer

Tant el demandant com el Govern van presentar un recurs d'apel·lació contra aquesta sentència i, el 28 de març del 2014, la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia va dictar una sentència mitjançant la qual decidia desestimar el recurs d'apel·lació presentat pel Sr. Francesc Puigdemasa Just i estimar el recurs d'apel·lació presentat pel Govern. Per consegüent, el Tribunal Superior de Justícia revocava parcialment la decisió de la primera instància relativa a la classificació del demandant, sense perjudici que aquesta classificació pogués ser examinada ulteriorment en cas d'impugnació de la resolució administrativa del 26 de març del 2001, mitjançant la qual el Govern classificava el Sr. Francesc Puigdemasa Just en el nivell X del grup funcional B. Tanmateix, confirmava la desestimació de l'aplicació de la disposició transitòria sisena de la Llei de la Funció Pública (complement de responsabilitat addicional).

Quart

La representació processal del Sr. Francesc Puigdemasa Just va interposar un incident de nul·litat d'actuacions contra la sentència de la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia per tal com va considerar que es vulnerava el dret a la jurisdicció, reconegut a l'article 10 de la Constitució.

Cinquè

El 22 de maig del 2014, la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia va dictar un aute que desestimava l'incident de nul·litat d'actuacions presentat, manifestant, substancialment, que s'havien analitzat els arguments d'apel·lació, tractant de motivar al màxim la solució adoptada i sense arribar a una decisió absurda o mancada de tota lògica.

Sisè

El 12 de juny del 2014, la representació processal del Sr. Francesc Puigdemasa Just va interposar un recurs d'empara contra la sentència del 28 de març del 2014 i contra l'aute del 22 de maig del mateix any, dictats per la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia per una presumpta vulneració dels drets a obtenir una decisió fonamentada en Dret i a un procés degut, reconeguts a l'article 10 de la Constitució.

En primer lloc, aquesta part manifesta que dels documents continguts en les actuacions es desprèn que el Govern el va adscriure al projecte de l'Oficina de Marques i Patents d'Andorra (OMPA). Ara bé, tant l'altra part, com el Tribunal de Batlles cauen en un error manifest en assimilar el lloc de director de l'OMPA al lloc de director d'un departament ministerial.

Destaca que l'any 2003, moment en què es va aplicar la nova estructura retributiva derivada de la Llei de la Funció Pública, la base retributiva del recurrent corresponia al nivell de classificació XIII de la taula salarial i no a la del nivell X, com pretén aplicar actualment el Govern.

L'Administració no pot anar contra els seus propis actes i en virtut del principi de conservació de les disposicions favorables al treballador no es pot admetre 9 anys després, la subsanació extemporània d'un suposat error de l'Administració.

Segons el parer d'aquesta part, la sentència del Tribunal Superior de Justícia impugnada ha volgut convalidar la classificació del recurrent efectuada pel Govern i, contràriament a allò que declara, considera que els llocs de treball de secretari adjunt del Consell General o de secretari general del Govern comporten unes atribucions i unes responsabilitats que corresponen al grup funcional A, nivell XIII, sense que sigui necessari aportar-ne la prova.

El recurrent no reivindica la plaça de director de l'OMPA, sinó que reivindica que es mantingui la seva plaça de funcionari adscrita als serveis dependents del cap de Govern i que se li asseguri la seva situació laboral en les condicions adequades, és a dir, en el grup funcional A, nivell XIII, ja que aquesta classificació va ser mantinguda fins a la seva excedència amb reserva de plaça.

D'altra banda, la sentència del Tribunal Superior de Justícia impugnada declara que la classificació del recurrent en el nivell X del grup B porta causa de l'Acord del Govern del 26 de març del 2001, que no ha estat impugnat, i que de fet la decisió del Govern del 10 d'abril del 2013 tan sols confirmaria.

Ara bé, aquest hipotètic Acord no va ser mai notificat al recurrent, per consegüent (art. 45 del Codi de l'Administració), no ha pogut guanyar fermesa. L'acte no és eficaç i doncs no es pot aplicar. Aquesta part considera que en cas de convalidar l'aplicació d'un acte que no ha estat notificat s'estaria convalidant una retroactivitat, perquè s'admetria que s'havia estat abonant una retribució inferior abans de l'eficàcia de l'acte, cosa que vulneraria l'article 3.2 de la Constitució.

Per aquests motius les resolucions impugnades han de ser anul·lades, ja que no només són irraonables, sinó també perquè el recurrent s'hauria vist privat dels mitjans de defensa escaients.

Per acabar, demana al Tribunal Constitucional que atorgui l'empara sol·licitada, que declari la vulneració dels drets constitucionals esmentats, que anul·li les resolucions objecte de recurs i que es retrotreguin les actuacions al moment de dictar-se la sentència impugnada per tal que se'n dicti una de nova que contingui les peticions esmentades en l'encapçalament d'aquest aute.

Setè

El 8 de juliol del 2014, el Ministeri Fiscal va presentar un informe en què demana la inadmissió a tràmit d'aquest recurs per la manca manifesta de contingut constitucional de les seves pretensions (article 37.2 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional).

El Ministeri Fiscal destaca que de la lectura de les resolucions impugnades de la Sala Administrativa es desprèn que s'ha efectuat una àmplia valoració dels elements probatoris i dels arguments esgrimits per les parts, així com una aplicació lògica i motivada de l'ordenament jurídic. Aquestes resolucions fonamenten la desestimació del recurs del recurrent en el fet que aquest no podia ignorar l'existència, la realitat i les conseqüències de l'Acord del Govern del 26 de març del 2001 que, a més, és impugnable per la manca d'indicació de les vies i dels terminis del recurs.

Així mateix, recorda la funció del Tribunal Constitucional en el marc del recurs d'empara i que el dret a la jurisdicció no comporta el dret a obtenir una resolució estimatòria de les pretensions del demandant.

Fonaments jurídics

Primer

El recurrent considera que les decisions de la jurisdicció ordinària han vulnerat els seus drets constitucionals "*en el seu vessant del dret a obtenir una decisió fonamentada en dret, així com en el seu vessant del dret a un procés degut*."

Segons el seu parer, la motivació d'aquestes decisions és "*lògicament i plena irraonable*". Per consegüent, demana al Tribunal Constitucional que li atorgui l'empara constitucional. En el marc d'aquesta empara, a més, de les peticions adreçades en relació amb la sentència del 28 de març del 2014 i amb l'aute del 22 de maig del mateix any, demana essencialment que es declari el seu dret "*a ser classificat, a nivell de retribució i condicions salarials, en el grup funcional A i Nivell de Classificació XIII que li correspon d'acord amb la Llei de la Funció Publica i en estricta aplicació de l'acord adoptat pel Govern el dia 15 de febrer del 1995, en coherència amb els acords del Govern del 2 de febrer del 1994 i 9 de març del 1994.*"

Per tal de desestimar aquesta classificació el Govern es va fonamentar en un Acord del 26 de març del 2001 mitjançant el qual, en aplicació de la disposició addicional segona de la Llei de la Funció Publica, el Govern acordava atribuir al Sr. Francesc Puigdemasa Just com a lloc de retorn, el de cap d'unitat en un nivell de classificació X.

Aquest Acord no va ser notificat al recurrent i si bé s'al·lega en relació amb aquest punt, ho examinarem més endavant, ja que convé, primerament, analitzar la qüestió central d'aquesta causa, és a dir, la pertinència o la manca de pertinència dels arguments que desenvolupa el recurrent per plantejar que la validació per part del jutge ordinari de la desestimació governamental de la seva sol·licitud de classificació, constituiria la vulneració dels seus drets a obtenir una decisió fonamentada en Dret i a un procés degut.

Segon

Amb la finalitat de recolzar la seva demanda en relació amb aquestes vulneracions, el recurrent addueix substancialment que:

- pel fet d'assimilar el lloc de director de l'OMPA a un lloc de director de ministeri, el Govern hauria comés un error manifest d'apreciació;

- s'hauria considerat de manera errònia que res permetia deduir que la plaça de secretari adjunt al Consell General tingués cabuda dins les funcions que la Llei encomana als llocs de treball del grup A;

- no es pot argumentar de manera vàlida que per "*error es va assimilar al Nivell XIII que ocupava com a destí temporal, en lloc d'adaptar-li a la graella del nivell X que era el lloc d'origen que s'havia previst pel seu retorn*";

- i que "*el lloc de treball de Secretari Adjunt del Consell General i de Secretari General del Govern comporten unes atribucions i unes responsabilitats que corresponen al grup funcional A XIII*."

Tercer

En resposta a aquestes al·legacions, la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia desenvolupa una gran part dels seus motius en el terreny de la prova, en primer lloc, en relació amb la classificació del recurrent en el nivell XIII en el moment del seu nomenament com a director de l'OMPA en una posició equivalent a aquella que ocupava en el Consell General.

Sobre aquest punt, destaca en particular la manca d'informació a la qual es confronta en relació amb les taules salarials anteriors a l'entrada en vigor de la Llei de la Funció Pública. Fa igualment referència a les llacunes de l'antiga Llei d'organització de l'Administració General del 24 de maig de 1985. Així com, a les imprecisions del Reglament sobre els funcionaris del Consell General del 24 de novembre de 1974.

I, en segon lloc, contesta en relació amb l'al·legació del recurrent segons la qual "*la seva nova adscripció es feia en un lloc de treball de categoria inferior*."

Seguidament, la Sala Administrativa respon als arguments d'acord amb els quals el càrrec ocupat pel recurrent no hauria estat de lliure designació i a la pretensió segons la qual li correspondria el complement de responsabilitat addicional de la funció directiva que gaudia fins l'excedència.

Quart

Si bé tant els escrits del recurrent, com la motivació de la Sala Administrativa estan a bastament desenvolupats, la seva síntesi essencial rau en l'única qüestió de la classificació del funcionari interessat, classificat, segons el Govern, en el nivell X del grup B i no en el nivell XIII del grup A, com ell pretén. Això, en el moment de la seva reincorporació a la plaça funcional d'origen.

Tal com ja s'ha dit, el recurrent al·lega per recolzar la seva demanda, en primer lloc, que l'assimilació per part de l'Administració del "*lloc de director de l'OMPA a un lloc de director de ministeri*" constitueix un error manifest d'apreciació que el perjudica.

S'ha d'observar que tant sobre l'efectivitat de l'error manifest, com sobre el perjudici resultant, el recurrent es limita a afirmar sense demostrar res, per tant, aquesta doble afirmació és gratuïta. Dit això, cal sobretot manifestar que aquest argument no té l'abast que el recurrent voldria atribuir-li.

Si el Govern hagués assimilat el lloc de director de l'OMPA al lloc de director de qualsevol ministeri amb l'objectiu de diferenciar-lo dels llocs de treball corresponents a la seva plaça funcional d'origen per poder justificar una classificació en el nivell X del grup B en el moment del seu retorn en aquell lloc, la crítica del recurrent es podria comprendre, però en realitat aquesta no és la situació.

De fet, allò que pretén el Govern és que durant uns anys, a partir de l'entrada en vigor de la Llei de la Funció Pública, per error, es va atribuir al recurrent la classificació al nivell XIII del grup A, quan en aquell moment ja hagués hagut d'estar legalment classificat en el nivell X del grup B.

En aquestes condicions, és indiferent que quan exercia les seves funcions de responsabilitat al capdavant de l'OMPA el seu lloc de treball hagués estat o no assimilable a la direcció d'un ministeri, ja que en qualsevol supòsit, des del punt de vista del Govern, no podia legalment pretendre una classificació en el nivell XIII del grup A, la qual se li havia aplicat erròniament.

El mètode del Govern no pretenia retirar-li una classificació superior a aquella que corresponia a la seva plaça funcional d'origen i de la qual es va beneficiar durant la seva estada a l'OMPA, sinó regularitzar la seva situació fent-lo dependre de la classificació al nivell X del grup B que no hagués hagut de deixar de ser la seva si no s'hagués comès l'error esmentat.

Es pot, per tant, lògicament considerar que l'al·legació de l'error manifest d'apreciació no va convèncer la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia que no ha jutjat de manera irraonable o arbitrària.

Cinquè

Dit això, ens podem demanar tanmateix, retenint la hipòtesi de l'error invocat, si el recurrent es pot beneficiar de la classificació al nivell XIII del grup A atribuïda per una decisió del Govern aplicada durant diversos anys, considerant no obstant això la seva fonamentació errònia i, per tant, irregular.

Aquest és el punt de vista del recurrent que al·lega que, ja que la classificació en qüestió tenia com a origen una decisió del Govern "*l'Administració no pot anar contra els seus propis actes i pretendre (...) que per error es va assimilar al Nivell XIII que ocupava com a destí temporal, en lloc d'adaptar-li a la graella del nivell X que era el lloc d'origen que s'havia previst pel seu retorn*."

Aquesta pretensió tampoc va ser estimada per la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia i cal, una vegada més, apreciar si pronunciant-se d'aquesta manera, la Sala Administrativa ha jutjat de manera irraonable o arbitrària.

Segons el parer del recurrent, l'Administració no pot anar contra els seus propis actes i en aquesta causa actuant d'aquesta manera ha infringit el principi de legalitat que la vincula igualment en matèria de decisions individuals.

Per tal com havia decidit classificar el recurrent en el nivell XIII del grup A, el respecte del principi de legalitat prohibia al Govern retrogradar-lo en el nivell X del grup B.

Aquesta anàlisi no pot prosperar. Pel fet de considerar que la decisió del Govern que li havia atribuït, en un moment donat, la classificació en el nivell XIII del grup A havia d'imposar-se de manera definitiva al Govern, el recurrent exposa una interpretació de la noció d'intangibilitat de l'acte administratiu creador de drets que no és exacte.

Efectivament, com es desprèn de l'examen del dret comparat, en general s'admet que la intangibilitat de l'acte individual creador de drets no significa que la situació conseqüència d'aquest acte sigui definitivament immutable, sinó que la supressió d'aquesta situació ha de resultar d'un acte administratiu nou (acte contrari) que ha de ser acomplert en el respecte del paral·lelisme de les formes, és a dir, mitjançant un acte de la mateixa naturalesa que l'acte inicial, cosa que succeeix en aquesta causa, ja que hi ha acords successius.

Aquí també, només es pot constatar que desestimant l'argumentació del recurrent, la jurisdicció ordinària no es va pronunciar ni de manera irraonable, ni de manera arbitrària.

Sisè

Convé ara pronunciar-se en relació amb el punt essencial, tal com el va formular clarament el Tribunal de Batlles. El lloc de treball de director de l'OMPA era o no era la concreció de la plaça funcional que se li havia assegurat prop del Govern?

Segons el parer del recurrent s'ha d'estimar la primera d'aquestes hipòtesis. Considera que "*Quan l'any 2003 s'aplica la nova estructura retributiva derivada de la Llei de la Funció Pública, la base retributiva del Sr. Puigdemasa és la corresponent a la del Nivell de classificació XIII de la taula salarial per als anys 2003 i 2004 del Cos General*."

Això seria així perquè "*si un funcionari que ha adquirit la plaça de Secretari Adjunt (…) és cridat a exercir la funció de Secretari General del Govern, tot permet deduir que estem plenament dins les funcions que la llei encomana als llocs de treball del grup A*."

Aquest punt també es confirmaria pel fet que en virtut dels "*acords del Consell de Ministres de 18 de gener i 15 de febrer del 1995, els quals són coherents amb l'anterior acord entre el Consell General i el Govern per al trasllat de la seva plaça de funcionari, va rebre una classificació retributiva del Nivell*

XIII."

Així doncs, atesa la naturalesa de les funcions exercides i dels acords del Govern presos en conseqüència, la base retributiva del recurrent hagués correspost a la del nivell XIII del grup A, a partir del mes de febrer de 1995 i això fins a la seva excedència amb reserva de plaça l'any 2004.

Tot i que de manera sorprenent, el recurrent va considerar que aquestes al·legacions eren suficients per si mateixes i no necessitaven per consegüent "*una prova específica*", la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia va oposar uns motius essencialment desenvolupats en l'àmbit probatori. No podem fer altra cosa que considerar aquest mètode pertinent en la mesura en què el jutge no es pot fonamentar en al·legacions que no han estat degudament establertes. Així doncs, a partir del moment en què el recurrent considerava que no devia aportar aquesta prova, és de manera encertada que la jurisdicció ordinària va intentar verificar si existien o no elements de prova que permetessin concloure en relació amb la pretensió del recurrent. Al terme d'aquesta anàlisi, la Sala Administrativa va declarar que pel que feia a la classificació en el nivell XIII "*Aquesta premissa fonamental no queda provada a les actuacions*". També va considerar que "*Res permet deduir que la plaça de secretari adjunt al Consell General tingui cabuda dins les funcions que la llei encomana als llocs de treball del grup A*."

A partir d'aquí, hem de recordar que d'acord amb una jurisprudència establerta des de fa temps i, per exemple, continguda en l'aute del 14 de juliol del 2009, recaiguda en la causa 2009-5-RE "*l'apreciació de la prova és competència de la jurisdicció ordinària sempre que es respongui a criteris suficientment raonats i fonamentats*."

Altrament dit, el Tribunal Constitucional no ha d'aventurar-se en el terreny de l'apreciació de les proves salvat que el jutge ordinari no hagi procedit de manera suficientment raonada i fonamentada.

En aquesta causa, tal com ho manifesten els seus escrits, els motius declarats per la jurisdicció ordinària no aconsegueixen convèncer el recurrent, però no per això són necessàriament irraonables o no fonamentats. En realitat, només cal examinar les decisions impugnades i, en particular, la sentència del 28 de març del 2014 per constatar que fent referència concretament als texts successivament aplicables, a la important anterioritat del nomenament del recurrent en relació amb l'entrada en vigor de la Llei de la Funció Pública, a les llacunes i a les imprecisions dels texts que la precedien, tant pel que fa a les taules salarials anteriors a la Llei esmentada, com pel que fa a les funcions exercides pel recurrent en el Consell General i en el Govern prèviament al seu nomenament al capdavant de l'OMPA, la Sala Administrativa ha desenvolupat una motivació rigorosa, documentada i argumentada acuradament. Aquesta no es pot qualificar d'irraonable o d'arbitrària i una vegada que s'ha constatat això, no correspon a aquest Tribunal entrar en l'examen dels elements de prova o més exactament d'absència de prova que exposa.

Per consegüent, no és de manera irraonable o arbitrària que la Sala Administrativa ha jutjat que no es podia admetre objectivament que les funcions inicialment atribuïdes al recurrent entraven en les funcions que la Llei encomana als llocs de treball en el nivell XIII del grup A.

Setè

El recurrent planteja igualment que l'Acord del 26 de març del 2001 no li va ser notificat.

En relació amb aquest punt s'han de considerar, d'una banda, que el Govern fonamenta la

desestimació de la demanda del recurrent en aquest Acord, ja que aquest decideix "*en aplicació de la Disposició Addicional segona de la Llei de la Funció Pública, atribuir al Sr Puigdemasa com a lloc de retorn, el de cap d'unitat en un Nivell de classificació X*". D'altra banda, que no és contestable que un acte administratiu no és oposable fins al moment en què s'ha dut al coneixement, segons els casos, dels administrats o de l'administrat mitjançant un procediment de publicitat, ja sigui per publicació, ja sigui per notificació quan es tracta, com és aquest cas, d'un acte individual.

Dit això, pot el recurrent extraure les conseqüències que pretén de la manca de notificació de l'Acord del 26 de març del 2001?

Segons el seu parer, aquest acte no li seria aplicable, ja que a manca de notificació tindria una "*ineficàcia radical*". Precisa que en la mesura que no ha respectat els requisits de l'article 39 del Codi de l'Administració aquell acte seria nul de ple dret.

No es pot compartir aquesta asserció.

Efectivament, en dret andorrà, l'article 44 del Codi de l'Administració disposa que l'acte administratiu existeix dins l'ordenament jurídic des de la seva emissió. L'absència de publicitat, en aquest cas de notificació, no causa la seva nul·litat.

Si examinem el dret comparat i en particular la jurisprudència del Consell d'Estat francès per la qual, en un altre punt, el recurrent ha manifestat el seu interès, es destaca, per exemple, que no obstant la manca de notificació d'un acte individual favorable, el seu benefici pot ser invocat pels interessats. Així doncs, un acte no notificat entra en vigor i no es veu privat de validesa. En aquesta causa, no es tracta efectivament d'un acte favorable, però el raonament en termes d'entrada en vigor i de validesa és transposable.

Altrament, si la manca de notificació implica la no oposabilitat, també té com a conseqüència, tal com ho addueixen tant el recurrent, com la jurisdicció ordinària, no deixar córrer el termini de recurs i, per tant, implica la possibilitat d'aquest recurs.

En aquesta causa, es pot considerar que el recurrent pot de manera vàlida fer valer la no oposabilitat de l'acte que impugna durant els primers anys de la seva entrada en vigor, tanmateix, cal admetre, si més no, que des de l'acte del 10 d'abril del 2013, data en la qual es va confirmar el primer acte (26 de març del 2001), que sí se li va notificar, en tenia coneixement.

Per consegüent, hagués pogut impugnar-lo davant la jurisdicció competent en el marc d'un recurs d'anul·lació, ja que com ho admet ell mateix "*si no fos nul esdevindria anul·lable*". Efectivament, com ho declara la sentència del 28 de març del 2014 en relació amb l'Acord del 26 de març del 2001, per tal com no conté cap indicació de les vies i dels terminis de recurs, encara existeix la possibilitat de "*la seva impugnació en aplicació de l'article 47 in fine del Codi de l'Administració*", de manera que, en cas de recurs contra aquest Acord "*la classificació del Sr. Puigdemasa podrà ser examinada ulteriorment*". Sobre aquest punt, també es podria, potser, afegir que a manca d'aquest recurs el recurrent no hauria, en realitat, esgotat totes les vies de recurs davant la jurisdicció ordinària.

Sigui com sigui, de la lectura dels motius de la sentència sobre aquest punt, que són rigorosos i estan argumentats, es desprèn que si el Tribunal Superior de Justícia no va avalar les conseqüències que el recurrent pretenia extreure de la manca de notificació de l'Acord del 26 de març del 2001, jutjant d'aquesta manera, una vegada més, no ho va fer de manera irraonable, ni arbitrària.

Per tot allò que s'ha exposat,

El Tribunal Constitucional del Principat d'Andorra,

DECIDEIX:

Primer

No admetre a tràmit el recurs d'empara 2014-18-RE interposat per la representació processal del Sr. Francesc Puigdemasa Just contra la sentència del 28 de març del 2014 i contra l'aute del 22 de maig del mateix any, dictats per la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia.

Segon

Notificar aquest aute a la representació processal del recurrent, al president de la Batllia, al president del Tribunal Superior de Justícia i al Ministeri Fiscal.

Tercer

Publicar aquest aute, d'acord amb allò que disposa l'article 5 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, al Butlletí Oficial del Principat d'Andorra.

Acordat a Andorra la Vella, el 9 de setembre del 2014.

Laurence Burgorgue-Larsen
Presidenta

Isidre Molas Batllori
Vicepresident

Pierre Subra de Bieusses
Magistrat

Juan A. Ortega Díaz-Ambrona
Magistrat